

eos hæc cura. Sed quid agerent? Nos ne darent in præceps? An oculere nos sufficeret? In hoc æstu et dubitatione vocat me capitaneus, remque proponit. Dico ei, mihi gravius malum non esse mortem quam esse aliis occasionem [15] mali. Si placeat ei nos oculere polliceor ei me latebras bona fide adjuturum. Quid immisit Deus in ejus mentem ut mihi crederet? Nescio certe; hoc scio quod si prævidisset pericula in quæ post incidit, non credidisset. Ergo oculuit nos in fundo navis: tribus hebdomadis solem non vidimus; sed ei tot difficultates in portu insulæ Faal inciderunt et toties visitata fuit trium hebdomadarum tempore navis, ut mirum sit quomodo non simus deprehensi. Sed hoc quoque providit Deus ad majorem laudam [*sc.* laudem] Societatis: manifeste namque Angli [16] ipsi viderunt quod si nos aperire ipsosque detegere voluissemus, in nostra id saepe manu fuisset. Ipsi met postea saepe ac coram ministris nostram fidem collaudarunt in Anglia ipsis admirantibus inimicis veritatis. His defuncti periculis, Angli consti-
tuerunt in Angliam redire potius quam in Virginiam quæ tanto distabat longius et ad quam repetendam deerant necessaria omnia. Ita in Angliam tetendi-
mus. Longa fuit navigatio et varia: tandem caligine ac nubibus decepti recto [17] cursu decidimus inque Walliam non longe ab Hybernia delati sumus. In Wallia capitaneus noster cum ad urbem Pembrochium excendisset victus petendi causa ad certa quædam indicia velut pirata captus est ac detentus. Ille enim